

Arrest

nr. 52 279 van 30 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 1 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger te zijn, geboren op 9 oktober 1970 in de Azerbeidzjaanse stad Zakatala. Sinds 2008 had u een relatie met de Tsjetsjeen R. A.. Uw problemen begonnen toen in 2002 hepatitis C bij u werd vastgesteld. Omwille van deze ziekte werd u in augustus 2003 door uw werkgever ontslagen. Officieel werd u ontslagen omdat er niet voldoende jobs meer waren, maar de directeur vertelde u de echte reden van uw ontslag. U werkte als leerkracht en omdat in Armenië nog steeds de opvatting heerst dat enkel drugsverslaafden hepatitis krijgen, wilde men geen problemen krijgen met de ouders van de kinderen. Uw vader diende klacht in tegen uw ontslag bij het Ministerie van Voorlichting. Deze klacht werd onderzocht en de controleur kwam tot de conclusie dat er inderdaad

onvoldoende jobs waren. U ging daarom op zoek naar een baan in enkele andere scholen, maar ook daar weigerde men u omdat u aan hepatitis C leed. Uiteindelijk vond u werk in een casino. Maar op uw eerste werkdag kwam een oude collega-lerares in het casino langs en de volgende dag werd u andermaal op straat gezet. In september 2008 vernam u dat u zwanger was. Toen u dit aan uw toenmalige vriend, R. A., vertelde, zei hij dat u beter abortus zou plegen alsook dat men u omwille van uw ziekte niet zou toestaan de baby te krijgen en hij nam de benen. Uiteindelijk besloot u het kind te houden, u was tenslotte bijna 38. Uw familie was hiermee echter niet tevreden en keerde u eveneens de rug toe. Op 25 april 2009 beviel u van uw zoontje, Angelo. U liet hem registeren met uw familienaam. Op 4 september 2009 nam u samen met uw zoontje het vliegtuig naar Moskou, waar u verbleef bij een oude schoolvriendin, L. A. genaamd. U hoopte in Moskou werk te vinden in de verzorging zodat u uw zoontje mee kon nemen naar het werk. In Moskou kon hij immers geen opvang krijgen aangezien er een wachtlijst van 2 jaar bestond. U slaagde er niet in werk te vinden en besloot daarom naar Europa te gaan. Om uw zoontje mee te mogen nemen naar Europa, had u echter de toestemming van de ambassade nodig. Hiertoe diende uw voormalige vriend Angelo als zijn zoon te erkennen. Indien hij dit weigerde had u 2000 euro nodig om alsnog de toestemming van de ambassade te krijgen om uw zoontje mee naar Europa te kunnen nemen. Daarom nam u contact op met uw ex-vriend en hij beloofde in Moskou bij u langs te komen. Eind september of begin oktober 2009 kwam hij naar het appartement van uw vriendin, waar hij zijn zoon voor de eerste maal zag. Hij eiste zijn zoon op en zei dat hij officieel met u zou trouwen. Hij nam Angelo's geboorteakte en uw paspoort mee, maar zijn zoon liet hij bij u achter. Hij waarschuwde u evenwel dat Angelo van hem was en dreigde ermee dat hij er alles zou aan doen om ervoor te zorgen dat u uw zoontje zou achterlaten. In de periode na dit incident heeft uw ex-vriend nog een aantal keer aangebeld aan de deur van het appartement van uw vriendin, maar u deed nooit open.

U verliet Moskou uiteindelijk op 16 oktober 2009. U reisde met de wagen naar België en was in het bezit van een vals paspoort. Onderweg kreeg u twee maal controle, een keer aan de Belarussische en een keer aan de Poolse grens, maar u kende geen problemen. U bereikte België in de ochtend van 19 oktober 2009. Nog diezelfde dag vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen blijkt dat de door u aangehaalde problemen waarvoor u uw land van herkomst verlaten hebt niet ressorteren onder één van de vijf criteria van de Conventie van Genève. Er is namelijk geen sprake van vervolging omwille van uw ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging, of het behoren tot een bepaalde sociale groep. U verklaarde namelijk dat u uw land van herkomst verlaten hebt, enerzijds omdat u in Armenië ontslagen werd, aangezien u aan hepatitis C lijdt en sindsdien geen werk meer kon vinden (CGVS, p. 6, 10-11). Anderzijds had u problemen met uw ex-vriend, die uw zoontje wilde afnemen (CGVS, p. 6, 12-14).

Daarenboven dient er op gewezen te worden dat u naar aanleiding van uw problemen met uw ex-vriend geen enkele poging ondernomen hebt om hulp of bescherming te verkrijgen in uw eigen land. Internationale bescherming kan namelijk slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag bijgevolg verwacht worden dat hij redelijke pogingen doet om bescherming in eigen land te verkrijgen. Uit uw verklaringen is bovendien nergens gebleken dat u ooit problemen met de autoriteiten van uw land hebt gehad. Uw uitleg dat dit geen zin zou hebben omdat uw ex-vriend u in Armenië toch wel zou terugvinden en u iets zou aandoen (CGVS, p. 14), is niet afdoende. Uw verklaring dat u in Moskou bij de politie geen aangifte hebt gedaan van de bedreigingen door uw ex-vriend, omdat u bang was (CGVS, p. 13), is evenmin overtuigend. Met betrekking tot uw problemen op het vlak van werk als gevolg van uw ziekte stelde u dat uw vader naar aanleiding van uw ontslag wel een klacht had ingediend bij het Ministerie van Voorlichting (CGVS, p. 10-11). Toen deze klacht na onderzoek ongegrond werd bevonden, hebt u echter zelf geen verdere pogingen ondernomen om beroep te doen op de hulp van de autoriteiten (CGVS, p. 11). U hebt omwille van deze problemen evenmin ooit een advocaat in de arm genomen (CGVS, p. 10). Uw verklaring dat u geen geloof in de autoriteiten had (CGVS, p. 11), is niet afdoende. Gezien bovenstaande vaststellingen hebt u dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u niet op hulp of bescherming in eigen land zou kunnen rekenen.

Verder kan worden opgemerkt dat u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs kon voorleggen met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Zo verklaarde u dat u door uw werkgever ontslagen werd, omdat u aan hepatitis C leed (CGVS, p. 10). De door u voorgelegde ontslagbrief bevat echter geen enkele verwijzing naar uw gezondheidstoestand. Verder kon u geen enkel document voorleggen met betrekking tot de klacht die uw vader bij het Ministerie van Voorlichting indiende noch van het onderzoek dat erop volgde. U verklaarde dat u na uw ontslag in verschillende andere scholen gesolliciteerd hebt waar u telkens geweigerd werd omwille van uw ziekte (CGVS, p. 11). Ook dit kon u niet staven met enig document.

Er kan nog op gewezen worden dat er in de Vreemdelingenwet een geëigende procedure is voorzien voor verblijfsaanvragen in België omwille van medische redenen. Ingevolge artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, in werking getreden op 1 juni 2007, dient u voor een beoordeling van medische elementen, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, diploma, studentenkaart, de overlijdensakten van uw ouders en een medisch attest) zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw geboorteakte, diploma en studentenkaart bevatten enkel informatie met betrekking tot uw identiteit en opleiding die hier niet in twijfel wordt getrokken. De overlijdensakten van uw ouders bevestigen slechts dat uw ouders overleden zijn. Het medisch attest tenslotte is opgesteld door een Belgische arts en heeft bijgevolg geen enkele bewijskracht ten aanzien van de problemen die u in Armenië gekend zou hebben.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat ook in het kader van de asielaanvragen van uw zus, O. N. (O.V. 6.501.079), en haar man, K. P. (O.V. 6.501.079), beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werden genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Tevens voert zij de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel alsook een manifeste appreciatiefout aan. Zij betoogt een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet.

Zij herhaalt haar vluchtmotieven, met name dat zij hepatitis C heeft en een kind heeft van een Tsjetsjeense vader en zij het slachtoffer is van verregaande discriminatie en niet in veiligheid kan leven. Zij werd verstoten door haar familie, vreest haar ex-partner en krijgt geen bescherming van de nationale overheden. Zij verwijst dienaangaande naar het gehoorverslag en stelt dat onvoldoende rekening werd gehouden met de dagelijkse realiteit in Armenië.

2.2.1. De motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, moet verzoekster toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat zij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht in casu is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht (RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

2.2.2. Verzoekster betwist enkel de motieven van de bestreden beslissing in zoverre haar de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. De bewijslast voor de toekenning van deze status ligt bij haar (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Zoals ieder burger die om een toekenning vraagt, moet zij aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft duidelijk en omstandig de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing steunt. Het betreft ondermeer de wezenlijke vaststelling dat verzoekster geen enkele poging ondernam bescherming te zoeken in haar land van herkomst (stuk 4 van het administratief dossier, gehoorverslag 20 juli 2010). Te dezen dient erop gewezen dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële

risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Verzoekster voldoet geenszins aan deze verplichting. Zij beperkt zich tot het aanvoeren van loutere beweringen omtrent een "*precaire leefsituatie*" en van problemen met haar ex-echtgenoot, die evenwel van interpersoonlijke aard zijn waarbij zij nagelaten heeft de hulp in te roepen van de autoriteiten.

Voor zover verzoekster haar vraag naar de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus steunt op haar medische toestand merkt de Raad op dat, overeenkomstig artikel 48/4, §1 van de vreemdelingenwet, de kwetsbare status niet kan worden toegekend aan de asielzoeker die een machtiging tot verblijf kan aanvragen omdat hij lijdt aan een ziekte in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal is niet bevoegd om te oordelen over de toepassing van dit artikel 9ter. Hetzelfde geldt voor de Raad wanneer hij het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal behandelt. De mogelijke schending van artikel 3 EVRM als gevolg van verzoeksters ziekte dient bij de aanvraag van de machtiging tot verblijf te worden behandeld.

Verzoekster beperkt zich ertoe haar relaas te herhalen en de vaststellingen van de commissaris-generaal eenvoudigweg te ontkennen, zonder deze evenwel concreet te weerleggen. Zij maakt aldus niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten en kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Armeens machtig is. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

Er is een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is. Te dezen staat de beslissing geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd.

Het middel is ongegrond.

2.3. Verzoekster kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en tien door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER